

Kokia šalta naktis!

Kaip tamsu!

Kokios smailios šarmos adatos pakibusios ant šakelių...

„Jau greitai žiema...“ – sumurmėjo ant šakos tupinti pelėda.

„Ir vėl žiema...“ – savo guolyje apsivertė riešutus sapnuojanti voverė.

„Pagaliau žiema...“ – sukuždėjo kažkas ir tyliai paptelėjo ant žemės.

Nežinia, ar dar kas nors girdėjo šiuos žodžius ir tylų paptelėjimą – naktį visi miegojo, sapnavo ir galvojo tik apie savo reikalus. Net pulko žvaigždžių supamas mėnulis buvo tylus ir susimąstęs. Balta jo šviesa driekėsi per visą dangų, o užgavusi žemę pasklido kiekvienoj jos kertelėj.

Pasišviesdamas mėnulis keliavo dangumi ir žvalgėsi po savo valdas. Staiga jis sustojo, pažvelgė į žemę ir dar labiau išblyško. Tada prisidengė debesiu ir nutolo už žemės krašto.

Ką jis pamatė? Kodėl taip staiga nukeliavo tolyn?

Mėnulis pamatė tai, ko žiemą negalime regėti mes. Tiesa, vaikai ne tik mato, bet ir girdi tuos stebuklus, tik apie tai niekam nepasakoja.

Tačiau tegul apie save pasakoja jie, sniego žmogeliai. Ne žmonės, o mažučiai žmogeliai, tokie balti, kad jų sniege gali ir nepamatyti...

VIENAS, DU... TRYS!

Snigo visą naktį, o dabar kur pažvelgsi, visur balta – sniegas apklojo žemę, aplipdė tvorą, apibarstė medžių šakas. Jis boluoja ant stogų, ant takelio ir tvorų. Tokia naujovė labiausiai domina šuniuką, kuris buvo atvestas vasarą ir dar nematė žiemos, – jis bėga takeliu ir vis sugrįžta pasižiūrėti savo pėdų. Tačiau žvalgosi ir jų nemato, nes bėgdamas visas nušlavė savo pūkuota uodega...

Prašvitus į kiemą išpuola vaikai – jie ilgai laukė žiemos, svajojo iš sniego nulipdysią tą ir kitą, pastatysią pilį ar bent iki valios pasivoliosią baltame sniego pūke.

– Lipdom tvirtovę! – šaukia jie ir puola ridenti baltus kamuolius. Tačiau sniego dar ne tiek daug, ir jie apsisprendžia: – Lipdykim senį besmegenį!

Pirmasis rutulys turi būti pats didžiausias – jį ritina visi kartu. Pagaliau kiemo gale jį palieka ir puola ritinti antro. Šis mažesnis, bet oho, koks sunkus! Vienas tokio neužkelsi, todėl vaikai lyg skruzdėliukai apspinta sniego kamuolį, apglėbia ir kelia kartu, linguodami ir skaičiuodami:

– Vienas, du... trys! Op – ir viskas!

Sniego žmogaus galva – mažiausia, bet kaip ji aukštai... Ir vėl vaikai stiebiasi, sniego rutulį iškelia aukštyn ir padeda į vietą.

– Op – ir viskas!

Dabar lieka visai nedaug: nulipdyti rankas, į vieną jų įsprausti šluotą ir, svarbiausia, pritaisyti morką – nosį ir akis.

Kol sniego žmogų lipdė, kiaurai peršlapo, pavargo. Dabar kuo skubiau į namus, karštos arbatos gerti. Vienas, du... trys – visi kartu!

Kai vaikai nurūko į namus, ant trobos stogo staiga sudulko, sukruoto ir ėmė banguoti sniegas. Gal čia vėjas sukasi, gal pūga atšuoliuoja? Ne, nei vėjas, nei pūga, o kažkas kitas...

Jeigu jūs būtumėte sėdėję ant stogo, prie pat rūkstančio kamino, tikrai būtumėte viską matę: kaip ėmė ridinėtis sniego rutuliukai, kaip iš sniego atsirado mažutės rankytės. Jos judėjo, krutėjo, ir štai ėmė aiškėti nelauktas vaizdas: ant stogo daugybė mažų sniego žmogelių lipdė vienas kitą, lygino, rideno ir puošė. „Vienas, du... trys! Op – ir viskas!“ – linksmai krykštė jie ir vis dirbo, skubėjo.

– Ar jau visi? – nuo kiemo atplaukė sniego žmogaus balsas. – Ar jau nulipdyti – vienas, du... trys?

– Visi... visi... jau... jau... nulipdyti... nusilipdę... – nuo visų kiemo stogų suošė sniego žmogelių balsai.

– Šaunu, – šluota jiems pamojo sniego žmogus. – Dabar klausykitės: aš skelbiu žiemos pradžią. Vienas, du... trys! Džiaukitės, visa žiema – jūsų.

Na ir prasidėjo – juokas, dainos, šnabždesiai. Vieno stogo sniego žmogeliai siuntė dainas kito stogo žmogiukams, dūko ir nenurimo visą naktį. Nieko keisto – sniego žmogeliai nepavargsta, nes pasiruošę būti žvalūs visą žiemą. Netiki? Pažiūrėk į juos, ir pats suprasi, kad jie tikri stipruoliai. Vienas, du... trys!